

до свалянъето на Султана, (отъ 1676 до 1687 год.). Въ туй врѣме пакъ са появявжтъ вжтрѣшнытъ безредицы.

Слѣдъ умъртвяванъето на Султанъ Ибрахима властѣта нѣколко врѣме оставаше въ ржцѣтъ на буйната войска-рщина. Упоены отъ побѣдата си надъ върховната власт, Еничерытъ вече не слушахж друго, освѣнь своитѣ каприци. Дѣдо му на Мухамеда 4й загинж въ едно отъ тѣхнытъ въз-мущенія; другъ пжтъ трѣбаше да имъ са даджтъ главытъ на нѣкои членове отъ Дивана. Агытъ на Атѣ-Мейданъ издавахж зоповѣди за изгнанъе и тѣй разваляхж реда и управленіето на Държавата.

За добра честь западнытъ държавы въ туй врѣме бѣхж заеты съ вжтрѣшни грыжы та не помислихж да са въсползуютъ отъ туй разстроено състоянъе на Турція и да я нападнжтъ отъ всякъдѣ. Само Венеція продължаваше боя и даже сполучи много нѣща. Тенедосъ, Самотраки и Лемносъ прѣминахж въ нейнытъ ржцѣ; а съ едно запушванъе на Гелиспонтѣ тя докара Цариградъ до изгладняванъе.

На туй състоянъе бѣхж работытъ, когато станж везиръ Мехмедъ Кюпрюлю (1656 г.). До този часъ никой не бѣше прѣдвидѣлъ достоинствата на тозъ челоуѣкъ. Султановата майка го възведе на тозъ чинъ само защото го виждаше вѣренъ, готовъ да даде душата си за царя, нѣ не че усѣщаше высокытъ му качества и нравственната му сила, която му бѣше нужна въ туй врѣме, за да може да удържи въ ржка тяжестьта на управленіето.

Първата грыжа на Кюпрюлія бѣше да въведе въ Държавата редъ и покорность. Вълненіята на войскарытъ той потынка съ строги наказанія и съ распрѣсванъе на ужасы накара вничы да влѣзжтъ въ своитѣ длжжности.

Успѣхытъ станахж бесполезны за Венеціанытъ, защото Турцытъ си взехж назадъ Тенедосъ и Лемносъ, а венеціанскыйтъ адмиралъ си загуби живота въ морекыя бой при Дарданель. Само при Мило Турцытъ изгубихж морската битва.

Портата са вѣоржжи и срѣщу Трансилванія, която бѣ-